

TESTIMONY ID: 813

AGE: 31

AGE RANGE: 31-35

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Zaporizhzhia region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: no

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-07-04

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

Early in the morning on February 24, my husband woke me up. He was terrified and worried. "Did you hear the explosions? Something blew up!" he said. I didn't hear anything. He was sleeping in another room. I was sleeping with my daughter; she was one year old at the time. I said that I did not hear anything and told him to sleep again. But we did not sleep again. I went to the bedroom, opened a message on a social network and opened Google. I realized that the war had begun. I hate to remember all this. I relive the emotions of that terrible morning. Fear, bewilderment, uncertainty, extreme anxiety, panic. That day we went from the city to the village of my husband's parents, where we ended up staying for three months. February 27 was the most terrible day. The orcs entered the town. The Armed Forces of Ukraine dropped a bomb from a plane on the farm where they were based. The orcs started shooting back. We ran to the cellar several times.

I have never been so scared. Never in my life. natural fear. It binds the whole body. I want to burrow under the ground to hide, And you have a small child in your arms. Who does not understand anything and cries because she does not want to sit in a damp, cold cellar because she feels the maddened fear of adults? Then there were endless convoys to [CITY]. The road there is about a kilometre from our house. There were so many of them that the ground seemed to shake as they drove. I couldn't believe that all this was happening in reality. I wanted to wake up from this terrible dream.

Complete despair. Pain for the country, for the people. I often cried, hiding. I wanted to sob and scream. Now I cry less often. But I have a lot of anger and hatred. I hate Russia and its people. Putin, I wish him to be endlessly boiled in a cauldron in hell. Why this torment to my country, Ukrainians? Why these tragedies? For what? When I start thinking about all this, I feel sick. I begin to cry. I feel very sorry for the

people. I live under occupation and cannot openly express my position. It's even worse than that. I am also worried about my parents. My heart aches for them. They live in the village. From the first day of the war, everything was complicated. And then an enemy roadblock was set up right next to their house. Parents plunged into even greater depression. I am describing only the emotional state and the problems associated with it. But there is also a material aspect. Many people lost their jobs. Prices have gone up a lot. You do not know what awaits you tomorrow, whether you will have something to live for. This causes severe anxiety and depression.

I wake up in the morning. I go to prepare breakfast. I look out the window and see a familiar sight. And then I remember and think about the fact that we are under occupation, that there is a war. And I think - how can this be in our time! How can this be true? How can this happen to us? It's already the fifth month of the war, and I still can't believe this horror to the end. The emotional state is unstable. One day it seems to me that everything is more or less normal, that we will be released, that the orcs will be driven out of Ukraine. The second day I didn't want anything, I was depressed, nothing made me happy, and I didn't see the point in anything. Only my child is one joy.

Everything is wrong with us. Very difficult. My heart aches for Ukraine.

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 813

ВІК: 31

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 31-35

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Запорізька область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:

Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-07-04

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

24 лютого рано вранці мене збудив чоловік. Він був дуже наляканий та стурбований. "Ти чула вибухи? Щось як рвонуло!" - сказав він. Я нічого не чула. Він спав в іншій кімнаті, я спала з донечкою, їй тоді був рочок. Я сказала, що нічого не чула і покликала спати далі. Але ми більше не заснули. Я прийшла у спальню, далі відкрита повідомлення у соціальній

мережі, відкрила Гугл. Я зрозуміла, що почалася війна. Мені неприємно все це згадувати. Я знову переживаю емоції того жахливого ранку. Страх, ошелешеність, невизначеність, дуже сильна стурбованість, паніка. Ми в той день поїхали з міста в село до батьків чоловіка, де в результаті прожили 3 місяці. 27 лютого був найстрашніший день. Орки зайшли в село. ЗСУ скинули бомбу з літака на агроцех, де ті базувалися. Орки почали відстрілюватися. Ми декілька разів бігали до погребу. Мені ще ніколи не було так страшно. Ніколи в житті. Звір'ячий страх. Він сковує все тіло. Хочеться заритися під землю, щоб сховатися. А в тебе на руках маленька дитина. Яка нічого не розуміє, плаче, бо не хоче сидіти в сирому холодному погребі, бо відчуває шалений страх дорослих. Далі йшли безкінечні колони на [МІСТО]. Дорога туди десь за кілометр від нашої хати. Їх було так багато, що здавалося, що земля дрижала, коли вони їхали. Мені не вірилося, що все це відбувається насправді. Хотілося прокинутися від цього страшного сну. Повний розпач. Біль за країну, за людей. Я часто плакала, ховаючись. Мені хотілося ридати та кричати. Зараз я плачу рідше. Але у мене дуже багато злості та ненависті. Я ненавиджу росію, її народ. путіна. Я бажаю йому, щоб він безкінечно варився в котлі у пеклі. За що ці муки моїй країні, українцям? За що ці трагедії. За що? Коли я починаю про все це думати, мені стає погано. Я починаю плакати. Мені дуже шкода людей. Я живу в окупації і не можу відкрито висловлювати свою позицію. Від цього ще гірше. Ще мене турбують мої батьки. В мене дуже болить за них душа. Вони живуть в селі. З першого дня війни дуже важко все переживали. А потім прямо біля їхнього дому поставили ворожий блокпост. Батьки занурилися в ще більшу депресію. Це я описую тільки емоційний стан і проблеми з цим пов'язані. Але ще є матеріальний аспект. Багато людей втратили роботу. Ціни дуже підвищились. Ти не знаєш, що тебе чекає завтра, чи буде тобі за що жити. Від цього – сильна тривога та пригніченість. Я вранці прокидаюся, йду готувати сніданок. Я дивлюся у вікно і бачу там звичний вид. А потім я згадую і думаю про те, що ми в окупації, що йде війна. І думаю – як таке може бути в наш час! Як це може бути правдою? Як таке може відбуватися з нами? Вже п'ятий місяць війни, а й досі до кінця не віриться в цей жах. Емоційний стан нестабільний. Один день мені здається, що все більш-менш нормально, що нас звільнять, проженуть орків з України. Другий день мені нічого не хочеться, я пригнічена, мене нічого не радує, я не бачу ні в чому сенсу. Тільки дитина моя – одна радість. Все у нас погано. Дуже важко. Душа болить за Україну.

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.